

Hutbe, 16.11.2018

Mevlid Kandili

(قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ)
وَرُوِيَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرُ شَهِيدٍ»

Değerli Müslümanlar!

Önümüzdeki pazartesi gününü Salı gününe bağlayan gece Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in doğum günü olan Mevlit Kandilidir. Bütün İslam dünyasına ve insanlığa mübarek olsun.

Peygamber Efendimiz 571 yılı rebiülevvel ayının 12. gecesini pazartesi günü dünyayı şereflendirmişti. Efendimiz (s.a.v.)'in dünyaya geldiği şehir olan Mekke başta olmak üzere insanlık bu dönemde ibadet ve insanlar arası ilişkiler itibarıyla zifiri karanlıkta yaşıyordu. Mesela, yeryüzünde Allah'ın evi olan Kâbe'nin bulunduğu Mekke'de insanlar putlara tapıyordu. Toplumda kabilecilik ve ırkçılık hâkimdi. Hak ve haklı kavramı kendi insanı için vardı. Bu sebeple de iç anlaşmazlıklar ve savaşlar yaygındı. Güçlü olanlar haklı, zayıflar haksız idi. Fakir ve kimsesizlerin yaşama hakkı yoktu. İçki, kumar, faiz ve zina gibi toplumun iktisat ve ahlakını ifsat eden her türlü menhiyat fütursuzca işleniyordu. Bilhassa kız çocukları ve kadınlar insan olarak bile kabul edilmiyor; bazen kız çocukları daha doğar doğmaz toprağa gömülüyordu. Aile mefhumu dumura uğramıştı. Bir erkek istediği kadar kadınla evlenebilirdi.

Muhterem Kardeşlerim!

Dinî ve sosyal açıdan bu kadar adaletsizliğin ve cehaletin hüküm sürdüğü bir dönemde son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) dünyaya gelmiş, bu toplumda büyümüş, 40 yaşına geldiğinde kendisine Peygamberlik görevi tevdi edilmişti. Zulmün her çeşidinin yaşandığı bir toplumda ve karanlık bir çağda doğmuş ve büyümüş olmasına rağmen Allah (c.c.) onu tertemiz, kendisine itimat edilen, sözüne ve emanetine güvenilen bir insan olarak hazırlamıştı. Cahiliye toplumunda el-Emin sıfatını hakkıyla temsil etmişti. Cenâb-ı Hak, “(Ey Muhammed!) Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.”¹ buyurmuştu.

Aziz Kardeşlerim!

Elbette böyle şanlı bir Peygamber'in doğduğu gece kutlanmalı ve ihya edilmelidir. Ancak bu sözde kalmamalıdır. Peygamberi anmak, doğum gününü ihya etmek ve ona mersiyeler dizmek güzeldir. Ama bunlardan daha faziletlisi o yüce

peygambere tabi olmak; onun sünnetine uygun bir hayatı yaşamaktır. Nitekim Cenâb-ı Hak Kur'an'ında “De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”² buyurmuş; Peygamberimizin kendisi de “Ümmetimin fesada gittiği zamanda kim benim sünnetime sarılsa ona şehit sevabı vardır.”³ diyerek bizi uyarmıştır.

Aziz Kardeşlerim!

Peygambere tabi olmak ne demektir? Peygambere tabi olmak, onun getirdiği dinin esaslarına onun gibi inanmaktır. Müslüman, ben Allah'a ve ahiret gününe inanırım ama namaz kılmam, oruç tutmam, zekât vermem, haram helal ayırmam, faiz, içki, kumar vb. yasaklardan uzak durmam, yalan, gıybet, haset vb. ahlaksızlıkların hâkim olduğu bir hayat yaşamam diyemez. Müslüman, verdiği sözde duruyorsa, ahbine sadıksa, topum içinde emanetine güvenilen bir insansa, yaptığı işi sağlam ve noksansız yapıyorsa, her türlü şer ve zararlı şeyden uzak duruyorsa, insanlığın fayda ve maslahatına uygun güzel şeyler yapıyorsa Peygamberine tabi oluyor demektir. Ancak bugün geldiğimiz noktada biz Müslümanların görüntüsü, hiç de öyle göğsümüzü kabartacak bir manzarayı yansıtmamaktadır. Müslümanlar olarak ne yapılması gerekiyorsa öyle yapılmalı ve bir an önce sünnet-i seniyyeye tabi olmak için harekete geçilmeli ve sahabenin izinden yürüyerek insanlığın özlemini çektiği Muhammed Ümmeti olmalıyız. Mevlit Kandiliniz tekrar mübarek; Efendimiz (s.a.v.) rehberimiz olsun.

¹ Enbiya suresi, 21:107

² Âl-i İmrân suresi, 3:31

³ Taberânî, el-Mu'cemu'l-Evsat, 5414